

Priča o kralju

Jedan kralj je imao tri sina. Prvi je bio zgodan i vrlo popularan. Kada je navršio 21 godinu, otac mu je sagradio palaču u gradu u kojemu su živjeli. Drugi je bio inteligentan i također vrlo popularan, ljudi su ga voljeli. Kada je navršio 21 godinu otac je i njemu sagradio palaču u gradu. Treći sin nije bio ni zgodan, ni inteligentan, a nije bio ni popularan: ljudi ga nisu voljeli, a i kralju je bilo dosta teško s njim. Kada je navršio 21 godinu, kraljevi savjetnici su mu predložili: „Nema više mjesta u gradu za novu palaču. Naredite da se sagradi čvrsta palača izvan grada za vašeg trećeg sina. Možete poslati nekoliko svojih stražara kako bi ga čuvali od napada razbojnika koji često napadaju izvan gradskih zidina.“ Tako je kralj i učinio i poslao nešto svojih vojnika da štite sina.

Godinu kasnije, sin mu je poslao poruku: „Ne mogu ovdje živjeti. Razbojnici su presnažni.“ Savjetnici su rekli kralju: „Izgradite mu novu palaču, veću i jaču, 50 km od grada u području gdje nema razbojnika. S više vojnika, bit će lagano obraniti se od napada nomadskih plemena koja prolaze tim područjem.“ Tako je kralj učinio i poslao 100 vojnika da štite sina.

Godinu kasnije, dolazi poruka od sina: „Ne mogu živjeti ovdje. Plemena su presnažna.“ Na to su savjetnici rekli kralju: „Izgradite dvorac, veliki dvorac, 200 km daleko. Bit će dovoljno velik da primi 500 vojnika, i dovoljno jak da se obrani od napada naroda koji žive s druge strane granice“. Tako je kralj učinio i poslao 500 vojnika da zaštite sina i dvorac.

Ali, godinu kasnije, sin opet šalje poruku: „Oče, napadi susjednih naroda su presnažni. Dvaput su napali, a ako napadnu treći put, bojim se za svoj život i za život tvojih vojnika.“

I tada kralj reče savjetnicima: „Dopustite mu da se vrati kući i da živi u palači sa mnom. Jer bolje je da ja naučim voljeti svoga sina, nego trošiti svu svoju energiju i sredstva moga kraljevstva kako bih ga držao na daljini.“

Pričao kralju ima važnu poruku: često je puno lakše i dugoročno učinkovitije živjeti sa svojim poteškoćama, nego ulagati silan napor u borbu s njima i njihovo potiskivanje.

Što mislite, je li se kralj samo pasivno pomirio se s činjenicom da mora tolerirati svoga sina, ili je napravio bazični pomak prema „pozdravljanju“ poteškoća, mijenjajući radikalno svoj odnos s onim stvarima u životu koje su mu uzrokovale bol? Koji od ovih pristupa će vjerojatnije donijeti kralju dugotrajan mir?

